

rigtigst, at disse Udgifter bleve vedtagne paa de aarlige Finanslove, naar Summerne virkelig forelaa til Disposition. Under Forudsætning af, at det Beløb, der er til Disposition, ogsaa bliver givet, kan der fra min Side ikke være noget i Vejen for at gaa ind paa en saadan Ordning, og jeg kan heller ikke se, hvorfor dette Ting skulde sætte sig imod den. Det er allerede ved Finanslovsforslaget, som det er vedtaget i det andet Ting ved anden Behandling, fastslaaet, at de Summer, som i dette Øjeblik ere disponible, omtrent 50,000 Kr., der ere besparede paa Konsulatafgifterne, nu herefter kunne anvendes til at udsende Konsuler. Under disse Omstændigheder ser jeg ikke, at noget kan være til Hinder for at gaa ind paa den Endring, det andet Ting har vedtaget i Lovforslaget, at Summen bevilges ved de aarlige Finanslove i Stedet for, at Bemyndigelse gives Udenrigsministeren ved særlig Lov. Jeg skal altsaa tilraade Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det paa dette Punkt er blevet ændret.

Dernæst har Udvalget i det andet Ting indsat en Bestemmelse i Lovforslaget, som gaar ud paa at forandre den i Loven af 1893 fastsatte Konsulatafgift saaledes, at den for Sejlskibe bliver nedsat fra 17 Dre halvaarlig pr. Registrerton til 12 Dre. Grunden, hvorfor dette er sket, er, at man mener, at ved Konsulatafgiftens Forandring fra at være en Afgift for hvert enkelt Tilfælde, naar et Skib anløber Havn, til at være en aarlig eller halvaarlig Afgift, ere Sejlskibene blevne prægraverede, idet de ere komne til at betale mere paa denne Maade, end de tidligere havde betalt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Paastand er berettiget, og har allerede tidligere haft Lejlighed til at udtale, at ogsaa jeg tror, at Sejlskibene paa denne Maade vare komne til at svare en større Konsulatafgift, end de havde svaret under den tidligere Ordning. Grunden dertil maa jeg antage ligger i, at mange af disse Skibe gaa i den indre udenrigste Fart, hvor Afgifterne ved den tidligere Ordning vare mindre end paa de lange Farter. Derfor bleve deres Konsulatafgifter efter den ny Ordning forholdsvis meget store, og de andre Sejlskibe, som gik paa de store Langfarter, som saa sjældent i Havn, at deres Konsulatafgift kun erlagdes saa faa Gange om Aaret, at disse Afgifter sammenlagte maatte ikke udgjorde det Beløb, som de nu maa svare ved at erlægge Afgiften for hele Aaret. Jeg skulde derfor være tilbøjelig til at gaa ind paa en saadan Ordning, hvorved Konsulatafgifterne blive nedsatte fra 17 Dre til 12 Dre pr. Registrerton. Det vil, antager

jeg, give en Mindreindtægt for Konsulatafgifterne af saadan noget som 15,000 Kr. om Aaret.

Men naar jeg altsaa har kunnet gaa med dertil, har jeg ikke ment, at Øjeblikket nu var kommet til tillige at nedsætte Afgifterne for Dampskibene; thi med Hensyn til dem var der ingen Grund til at antage, at de vare blevne prægraverede ved Forandringen af Konsulatafgiften ved Loven af 1893. Efter de Oplysninger, jeg har kunnet erhverve i denne Sag, er jeg tværtimod tilbøjelig til at tro, at Konsulatafgiften inden Loven af 1893 udgjorde for de fleste Dampskibe mellem 1½ og 2 Kr. pr. Registrerton, og den er jo nu bleven fastsat til 1 Kr., hvilket altsaa er mindre. Mit Udgangspunkt har derfor været at beholde den samme Indtægt af Dampskibene, som man har haft ifølge Loven af 1893. For at dette skulde kunne finde Sted, har det været nødvendigt nominelt at forhøje Afgiften paa Dampskibene fra 50 til 55 Dre om Halvaaret. Det hænger nemlig sammen med, at der kom en ny Skibsmaaling, som bevirkede en Nedsættelse af Skibenes Drægtighed. Vi ere gaaede fra en Maade at maale paa over til en anden, nemlig fra Danube Rule til British Rule. Derved blive Skibene maalte saaledes, at de saa en mindre Drægtighed, end de have haft tidligere. Man kan sandsynligvis regne Forskellen til at være i Gennemsnit hen imod 10 Procent; der foreligger forskellige Opgivelser derom, og det bliver naturligvis forskelligt for de forskellige Skibe; men jeg tror, at i det hele og store vil der ikke kunne siges noget imod at regne den for 10 Procent. Det er det, vi have gjort, og det er for at bevare Indtægten af den nuværende Afgift af Dampskibene, at den er bleven sat op fra at være 50 Dre til at være 55 Dre om Halvaaret. Der kommer altsaa ikke til at foreligge en virkelig Forhøjelse af den tidligere Afgift, det er Meningen, at Dampskibene i Virkeligheden skulle give det samme, som de hidtil have givet. Altsaa naar Dampskibene for, maalte efter Danube Rule, have givet en vis Afgift, beregnet efter 50 Dre halvaarlig, skulle de nu, maalte efter den ny Skibsmaaling, komme til at svare det samme ved at give 55 Dre halvaarlig. Det er det Forslag, jeg er bleven enig med det andet Ting om, og jeg ser ikke rettere, end at man derved udøver Retfærdighed til alle Sider; jeg skal derfor anbefale Lovforslagets Vedtagelse i uforandret Skikkelse.

Androu: Jeg ser heller ikke rettere, end at der ikke kan rejses nogen Indvending